

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' εδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων

Έτος χίλια κι' όκτακόσα κι' έννενήκοντα κι' όκτώ,
τόν Έτην-Πασσά γιά δωρο σάς χαρίζω διαλεκτό.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθίας προς έμ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μόνο.

Γιά τ'ά Ένα έως μέρη—δέκα φράγκα και από χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εδμούσου τέλειπη

προς δύο εικοσάφραγκα, κι' έσποιος άπ' Έξω θέλει

δέν τά πλήρουν οι αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη Οκτωβρίου κι' είκοστή
κι' Ακαδημία λαμβει θαυμαστή.

Έξηκόσια πέντε και πρώτη άκόμη,
γιά τό Παρλιμέντο λείει κάθε σάμα.

Ό τρανός μυστικός άλλος σκέπεται περί Βουλής.

Μίς 'τόν τόσο σαματά
και την βράσι την πολλή
ό Ζαΐμης μελετά
τί να κάνη την Βούλη.

Ίσως έδους μάζ' ρωτήση
τί προς τό παρόν έπίσει,
Ίσως να την διαλύση
όχιως γιά την συγκαλίση.

Πιθανόν, καθώς μας λέγει, την συγκαλίση να κάνη
όχιως να μάζ' ξερουρίση διαλύσεως φερμάνι,
Ίσως να την διαλύση κι' ύστερα την συγκαλίση
και τά Νομοσχέδια του να τελειώσουν έν άνάσει.

Πιθανόν, ός λέγουν άλλοι,
και να μάζ' την αναβάλη

πιθανόν, χωρίς να φέρη την συγκαλίση Βουλών,
έπισήμως να κηρύξη κατ' αυτές αναβολή.

Τί θα γίνη ποιος πο' έξέρει;
πιθανόν και να την φέρη
κι' ύστερα την αναβάλη
ός νάληθι τό Καρναβάλι.

Πιθανόν να γίνη τόνα, πιθανόν να γίνη τάλλο,
άμφιβάλλεις κι' άμφιβάλλω
Μά κι' οι κύκλοι των τρανών
δέν τό ξέρουν τί θα βγάλη,
έμως είναι πιθανόν
και να μην την αναβάλη.

Και να μην την αναβάλη και να μην την συγκαλίση
και να μην την διαλύση,
να ζητήματα μεγάλα που ξεφύτρουν στη μέση
και μάζ' έχουνε τέλοςι.

Ίσως γίνη, λέν πολλοί,
κι' ό Ρεωμής ό ραμπαρόνφ,
πρόκλησις κι' αναβολή
και διάλυσις συγχρόνως.

Ίσως, όπως λέν καμπόσι
που 'στά πράγματα βαθύνουν,
ένα τέλος να μάζ' έωση
τόν Ζαΐμη δέν άφύουν.

και τά τόσα γεγονότα, που κινούν τά Ένα κράτη,
τους Άγγλους, τους Φραντζέλους και λοιπούς,
Ίσως και του Γουλιέλμου τό τακίδι του πατάτσι
και ζητεί ν' ανακαλίση τους κρυφούς του σκοπούς.

Ίσως της Διπλωματίας οι μυαπρωδέσι κρίκοι
να του 'έσανε την γλώσσα, γιά του 'γάλασα τά πιανά,

ἴσως τὸν ἐπηρεάζει καὶ τοῦ Δραυφούς ἡ δίκη
καὶ κυττάζομε κλεισμένη τὴν Βουλὴν μας τὴν φαγάνα.

ἴσως ὅμως κί' ἡ Φασόδα νὰ τὸν τάραιε κί' αὐτὴ
καὶ γιὰ τοῦτο μέχρις ὥρας μετεώρου μᾶς κρατεῖ,
ὅμως κί' ἄλλα γεγονότα σοσπρότερ' ἐπ' αὐτὰ
πιθανὸν νὰ μὴν ἀρίνουτὰ χαϊλάκιμα του λυτά.

Περός τὸν ξέρι τι θὰ κάρη;
γρῦ δὲν λείει, γρῦ δὲν βγάινει,
βάλθηκε νὰ μᾶς βουδάνη.

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ἐξ τῆς Ἀκαδημίας στολισμένο σουλατσάρι
τὸ εὐλίνο τὸ λευκάρι,
πρῶτα δὲ τὸ στόμ' ἀνοίγει τοῦ κυρίου Φασουλή
καὶ σ'τὴν Ἀθηνῶν λαλεῖ.)

Φ. — Τάμαθε, Ἀθηνούλα μου, τάμαθε τὰ χαμπίρια ;
ὁ τῆς Παιδείας Ἐπιουργός μὲ τὰ σορὰ τετρίρια
μᾶς σ'τὴν μεταρρυθμίσαμεν τὴν τίσσην τριμυῖαν
λὲν πῶς θ' ἀνοίξη γρήγορα καὶ τὴν Ἀκαδημίαν.

Εἰπέ μας, Ἀθηνούλα μου, κορίτσι λατρετό,
τὸ πρόσμενε κί' αὐτό ;
κί' ὅμως τοιοῦτον ἐγγελάμα σαλιπέρι' εὐφροσύνης,
εἰπέ το' σ'τὸν Ἀπόλλωνα γιὰ νὰ χαρῆ κί' ἔλαινος,
κί' ὁ Μουσικήτης ὁ Θεός, ὁ λαμπρὸν εἶ τοῦ κέλλου,
νὰ τὸ φωνάζη ὀνατὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς τοὺς ἄλλου.

Ἄκου πῶς φθάνει μὲτ' ἀφῆ
μέχρι τετραπεράτων ;
ε' Ἀκαδημία θὰ γενῆ
κί' ἰδῶ τῶν Ἀθανάτων.

Καὶ τίς τὰ γράμματ' ἀγαπῶν
γι' αὐτὸ δὲν θὰ σκετῆσθῃ ;
Ἀθάναιοι κί' ἡμεῖς λοιποὶ
καθὼς καὶ σ'τὸ Παρίσι.

Κατόπι τῶν πολεμικῶν θριάμβων καὶ τῶν κρότων
ἦλθ' ἐπὶ τίλους κί' ἡ σμερὰ τῆς τέχνης καὶ τῶν φώτων.
Φωτῆ καὶ λαύρα πρῶτα,
κατόπι δὲ τὰ ρῶτα,
κί' ἀστειρωτός κί' ἀκίνωτος τῆς διανοίας κρήνη,
μετὰ τοιοῦτον πόλεμον τοιοῦτῃ πρὲπ' εἶρήνη.

Σὺ ποῦ φορεῖς ἀπὸ ἕψηλῶ
τὸ φωτογόνον γάμμα,
κυττάζω τώρα νὰ γελῶ
τὸ θείον σου τὸ στόμα.

Κί' ἀπὸ σοφῶν ἐδάμνατος, σκαπρῶτος, μαργαρίτας,
σου βάλουν περιβέριον, τὸ Γαλλοτὶ κολιεῖ,
καὶ χαϊρετῆς τοῦ Φασουλή συγγρηγῶτος συμπολιτάς,
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλον, τὸν νῆον Ρισελιέ.

Ἐκ τῆς πολλῆς σου τῆς χαρᾶς
τὸ μάρμαρό σου πέλλαι,

κί' ὁ Περικλῆς ὁ μασκαράς
ἀθάνατος προβάλλει.

Κυττάζω τὸ καμάρι σου
σ'τὰ τωρινὰ τὰ χέλια μας,
ποῦ πρῆπει τὸ κοντάρι σου
νὰ σπάσῃ τὰ κεφάλια μας.

Ἔναι καιρὸς κατάλληλος ν' ἀνοίξουν τὰ τεμένη,
σ'τὴν ἔδραν τὴν ἀθανάτων καθένας ν' ἀπλωθῆ,
τῆρε κάκεισε χάνεται σοφία σκορπισμένη
καὶ μέρος δὲν εὐρίσκειται γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ.

Ἴδε μας, κόρη τοῦ Διὸς τοῦ νεφεληγερέτου,
ἀθάνατος κί' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ Περικλήτου.
Πρῶτος σ'τὴν Ἀκαδημίαν ἡμεῖς θὰ πλησιάζομεν
κί' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα θὰ τὴν ἐγκαταίσομεν.
Μόνον σαρῶν Ἀθανάτων μὲ σ'τὸ φηρο-Παρίσι,
μὰ τοὺς ἰδῶ ποῖός θὰ μ'πορῆ σωστὰ νὰ τοὺς μετρήσῃ ;

Προσέβλομεν εἰς τίμενες, λαμπρῶνος τὰς Ἀθῆνας,
γιὰ νὰ χαρῆ σ'τὸν τάρον του κί' ὁ μακαρίτης Σίνας.
Ἀνοίξομεν, βρε Περικλῆ, τὰς πύλας τῆς ἀμφοτέροι,
ὅδε ἀφῆρην εἰς τοὺς σοφούς καὶ θὰ γενοῦν σοφώτεροι.

Κλυθὲ μου, ἀργυρότερε, κλυθὲ, Θεὲ φωτός,
ποῦ Χρῆστον ἀμφεβίβηκας, Τενίδοτε δ' ἀνάσσεις,
ἐντὸς ὀλίγου σματῆς θὰ γίνη δυνάτος
καὶ πιθανὸν τὴν θείην σου τὴν ὀψηλὴν νὰ χασῆ.

ἴσως ἔκει ποῦ στείλιξ
καὶ χάρειξ σὰν ζωήτικος
ἴδῃς Ἀπόλλων' ἔλαινον
μετὰ γραμμῶν παγκάλου.

ἴσως ἔμένα βάλουν, ἴσως τὸν Περικλήτο,
καὶ τὸν Μουσῶν ἢ Μούσα
νὰ καταντήσῃ τώρα νὰ παῖξῃ φεργάτω
θεότης ἐκπεσοῦσα.

Ἀνοίξομεν τὰς πύλας ἐντρομῶς κί' ἐλλαβῆς
νὰ ἔῃ χαϊμάρεος φώτων ὁ κόσμος ὁ στερεός,
λαλθῶμεν οἱ πάντες περὶ διὰ γραμμάτων
ὀνόματα συγγρηγῶν κί' ἐγλάματ' ἐς λαζέουσι,
κί' ἂν ἔλαϊφες ὑπάγῃ σ'τὴν Ἀθῆναι ἀθανάτων
νὰ στείλωμε καμπύσους, ὅσοι μᾶς περισοῦδον.

Ἀφῆσομεν πολεμῶν καὶ στείλιξ καὶ κορπίλας
καὶ τοῦ σκεπτοῦ τεμένους ἀνοίξομεν τὰς πύλας,
σοφίας διασῶται
νὰ μ'ποῦν σ' αὐτὸ τρεχάτο,
Νέριστος Μιστριώτα,
Σμετῆλοι μουσνακάτοι.

Ἔτσι δὲν πῆγε τοῦ κακοῦ
πολέμου θριάμβος πολὺς,
στολήν Ἀκαδημικαίῳ
ἰφῆρεσε κί' ὁ Φασουλῆς.

Κί' ὁ Περικλῆτος τὴν φορεῖ
καὶ πρῶτος πρῶτος προχωρεῖ